

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Primul zbor al omului în Cosmos

La 12 aprilie 1961 posturile de radio și televiziune, edițiile speciale ale ziarelor au anunțat în toată lumea știrile de la Moscova, care au umplut de admirație, de entuziasm și mândrie inima tuturor oamenilor: la ora 9.07 (ora Moscovei) a pornit spre Cosmos nava-cosmică-satelit „Vostok” (Răsăritul), care avea la bord un om; pilotul cosmonaut al acestei nave este aviatorul maior Iuri Alexeevici Gagarin, cetățean al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste; nava cosmică s-a plasat pe o orbită în jurul Pământului, care e la depărtarea minimă (perigeu) de 175 km și depărtarea maximă (apogeu) de 302 km; maiorul Gagarin a transmis la ora 9,22 — pe când se afla deasupra Americii de Sud — știrea că „zborul se desfășoară normal, mă simt bine”, iar la ora 10,15 — când se afla deasupra Africii — că „zborul se desfășoară normal, starea de imponderabilitate este bine suportată”; la ora 10,25, după zborul în jurul Pământului, conform programului stabilit, a fost declanșat sistemul de frinare și propulsie și nava cosmică cu pilotul cosmonaut maiorul Gagarin a început să coboare spre Pământ; la ora 10,55 nava cosmică a aterizat în bune condiții într-o regiune stabilită din Uniunea Sovietică, aviatorul cosmonaut, maiorul Gagarin a comunicat: „Rog să se raporteze partidului și guvernului, precum și lui Nichita Sergheevici Hrușciov personal că aterizarea a decurs normal, că mă simt bine, că nu am traumatisme și contuzii”. Greutatea navei cosmice-satelit cu pilotul cosmonaut este de 4.725 kg, fără a lua în considerare greutatea ultimei trepte a rachetei purtătoare.

Omenirea a fost zguduită de aceste știri: pentru prima dată în istorie un om a zburat în Cosmos și după ce a călătorit în jurul Pământului a revenit pe Pământ. Prin aceasta se deschide era cosmică în viața omenirii. Primul om, călător în Cosmos, este un om sovietic, un cetățean al U.R.S.S. Fotografia și numele lui sînt cunoscute tuturor. E un tînăr de 27 ani. S-a născut la 9 martie 1934 în familia unui colhoznic din raionul Gjatsk, regiunea Smolensk (R.S.F.S.R.). Bunicii lui au fost țărani săraci.

În 1941 s-a înscris la școală, dar din cauza invaziei hitleriste a fost nevoit să-și întrerupă școala. După război, în 1951, a absolvit cu rezultate excelente

școala de meserii din orașul Liubertî (în apropierea Moscovei), ca specialist modelier-turnător, și școala pentru tineretul muncitor. Apoi a urmat Școala tehnică industrială din Saratov (pe Volga) și a absolvit-o în 1955 cu rezultate excelente. Atras de aviație, pe când era student al Școlii tehnice a urmat și absolvit (în 1955) cursul aeroclubului Saratov, iar în 1957 a absolvit cu diploma de merit școala de aviație din orașul Orenburg. De atunci servește ca pilot în aviația sovietică. Anul trecut a fost primit în rândurile Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Este căsătorit. Soția sa, Valentina Gagarina, are 26 ani și a absolvit școala sanitară din Orenburg. Ei au două fice: Elena de 2 ani și Galea de o lună. Tatăl lui Gagarin (59 ani) muncește ca tîmplar, mama lui (58 ani) este casnică.

...Acesta este eroul primului zbor cosmic: un fiu al poporului sovietic. În fața lui de eroism s-au întruchipat geniul poporului sovietic și superioritatea orînduirii socialiste. Astfel din nou Uniunea Sovietică, prin știința și tehnica ei și prin oamenii ei minunați, a depășit toate celelalte state, încununînd victoriile ei de pînă acum în domeniul rachetelor și sateliților, cu acest zbor triumfal al maiorului Iuri Gagarin în jurul globului pămîntesc. Întregul popor sovietic este entuziasmat și toți oamenii sînt mîndri de această faptă excepțională, „care va rămîne pe veci în memorie, ca un exemplu de curaj, cucerire și eroism în slujba omenirii”, cum zice N. S. Hrușciov. Ea aparține oamenilor sovietici, dar este și a omenirii întregi. „Noi, oamenii sovietici care construim comunismul — se spune în chemarea C.C. al P.C.U.S., Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. și Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. — avem marea cinste de a fi primii care pătrundem în Cosmos. Noi considerăm victoriile în cucerirea Cosmosului drept realizări nu numai ale poporului nostru, ci și ale întregii omeniri. Le punem cu bucurie în slujba tuturor popoarelor, în numele progresului, fericirii și binelui tuturor oamenilor de pe Pământ”.

...Cum s-a ajuns la această măreață realizare? Ea e rezultatul dezvoltării economiei și culturii primului stat socialist, Uniunea Sovietică. Muncitorii din uzine, inginerii, tehnicienii, oamenii de știință au pregătit treaptă de treaptă acest succes

minunat. Uniunea Sovietică a lansat primul satelit artificial al Pământului, ea a trimis prima navă cosmică spre Lună, ea a plasat prima planetă artificială pe o orbită în jurul Soarelui, ea a trimis prima navă cosmică în direcția planetei Venus, ea a lansat nave cosmice-satelit, ce aveau pe bord ființe vii (ciîni, șoareci, microorganisme, ș. a.), care au făcut înconjurul Pământului și au revenit pe Pământ. Prin navele cosmice-satelit (cu ființe vii) s-a arătat că ființele vii pot călători în Cosmos și se pot întoarce pe Pământ, fără a suferi nici o vătămare. Așa s-au creat nave cosmice de precizie excepțională, care garantează siguranța zborului și revenirii la locul stabilit. În ele omul avea condițiile necesare vieții și activității lui (presiunea și temperatura aerului, hrană, apărarea contra razelor cosmice și altor primejdii). Nava cosmică „Vostok” (Răsăritul), pe care a zburat Iuri Gagarin, „era utilată cu toate cele necesare pentru ca zborul cosmonautului să se desfășoare în condiții de siguranță deplină și pentru ca el să aterizeze cu bine. Multe sisteme ale navei-satelit au fost dublate” (Acad. Nesmeianov).

Avînd astfel de nave cosmice, au fost aleși mai mulți oameni, care să devină cosmonauți. Aceștia au fost examinați amănunțit. Condiția era: să aibă o sănătate deplină, să fie oameni calmi, stăpîni pe sine, optimiști. Ei au fost antrenați cu instalații speciale, care îi puneau în condiții asemănătoare cu cele ale zborului cosmic. Ei au fost instruiți să cunoască la perfecție navele cosmice, să știe manevra cu aparatele lor, să citească, înregistreze și transmită datele acestor aparate, să poată — la nevoie — face reparații la mecanismele navei. Dintre aceștia a fost ales maiorul Iuri A. Gagarin, ca să facă primul zbor cosmic. El s-a arătat vrednic de această cinste și răspundere excepțională, ca un adevărat erou al epocii noastre. Căci, cu toată siguranța ce o oferea nava cosmică, primul zbor al omului în jurul Pământului cerea din partea cosmonautului o stăpînire de sine deosebită, un curaj mare în biruirea unor situații cu totul noi. Era întrebarea: cum va rezista omul la zgomotul și trepidația rachetelor, la vitezele mari (28.000 km pe oră) și schimbările de viteză la plasarea pe orbită, la coborîre și aterizare. Datorită vitezei de lansare și

(Continuare în pag. 2)

(continuare din pag. 1)

urcare corpul își mărește greutatea de mai multe ori, iar în vremea zborului în jurul Pământului corpul devine ușor, fără greutate, căci se află în starea de imponderabilitate (lipsă de greutate). La acestea se adaugă alte primejdii: raze vătămătoare, meteoriți, etc. De aceea deschiderea drumului în Cosmos a fost un act de eroism, primul cosmonaut înfruntând și biruind condiții în care nu s-a găsit nici un om până la el. De aceea dacă zborul din 12 aprilie 1961 e o glorie pentru știința și tehnica sovietică, el este și o glorie pentru omul sovietic, crescut în spiritul eroismului pentru progresul și fericirea omenirii.

...Cum a decurs zborul și ce a văzut în acest timp cosmonautul Iuri Gagarin? Gagarin și-a împlinit misiunea deplin, cu curaj și stăpânire de sine excepțională. În noaptea dinaintea zborului a dormit bine. A fost trezit câteva ore înainte de plecarea în Cosmos. În toț timpul pregătirii și la plecare a fost bine dispus, vesel. El a declarat că era fericit că lui i s-a încredințat misiunea aceasta, și că era „pătruns de sentimentul mării răspunderi pentru zborul în Cosmos, plin de atâtea necunoscute”. Starea sufletească de bucurie și încredere a avut-o în toată vremea zborului. El era convins că zborul se va termina cu bine. „Am lucrat în condiții bune pe bordul navei — zice Gagarin —, dispoziția și starea mea de spirit erau excelente”. În timp ce cobora spre Pământ, cânta cântecul „Patria aude, patria știe...”. Când a ajuns pe Pământ era „extrem de bucuros”, în primul rînd din pricină că a „îndeplinit cu succes sarcina” încredințată lui. Un astfel de om, stăpînit de entuziasmul marilor cuceritori, marilor cuceritori ai tărîmurilor necunoscute, a devenit — cum s-a zis — „Columb al Cosmosului”, înscriind în istorie prima biruință cosmică a omului, care e totodată biruința științei și tehnicii sovietice, biruința poporului sovietic, biruința omenirii întregi.

În timpul zborului, Iuri Gagarin a avut mult de lucru, cum declară el însuși. „Tot timpul zborului am fost ocupat. Toate gândurile și simțămintele mele erau îndreptate spre îndeplinirea programului stabilit”. „Doream să îndeplinesc toate punctele sarcinei, și anume cît se poate de bine”. „Am realizat legătura cu pământul prin câteva canale, inclusiv prin telefon și radio. Am făcut observații asupra mediului înconjurător, am transmis rezultatele pe Pământ. Am notat rezultatele observațiilor și în jurnalul de bord și le-am imprimat pe bandă de magnetofon”. A ascultat cele transmise de pe Pământ și a răspuns. A mîncat și a băut.

În timpul stării de imponderabilitate (lipsă de greutate) „s-a simțit excepțional și și-a păstrat întru totul capacitatea de muncă”. În starea aceasta „totul a devenit mai ușor... Picioarele, mîinile nu cîntăresc nimic, obiectele plutesc în cabină. Nu mai eram așezat în fotoliu, ca înainte, ci eram suspendat”. În acest timp a mîncat, a băut, a lucrat, a scris, a înregistrat observațiile. „Deși mîna nu cîntărește nimic, scrisul este același. Trebuie doar să îți blocnoteșul, pentru că altfel îți scapă din mîini”. „Imponderabilitatea nu afectează cîtuși de puțin capacitatea de muncă”. La coborîre, „trecerea de la imponderabilitate la gravitație se desfășoară lin. Mîinile și picioarele se simt ca și în timpul imponderabilității, doar că încep să devină mai ferme. Am încetat de a mai fi suspendat deasupra

fotoliului și m-am așezat pe fotoliu”.

Cosmonautul Iuri Gagarin a putut privi în afară prin vizorul navei. A văzut Pământul și cerul cu stele. „Pământul văzut din înălțimi — scrie Gagarin. Este foarte frumoasă, uimitoare planeta noastră... Era vizibilă forma rotundă a Pământului. O aureolă de un albastru diafan înconjoară planeta ca un arc gigantic. Prin vizor se puteau distinge țarmurile Continentelor, marile fluvii, munții și masivele păduroase... De la această înălțime neînchipuită distingeam pătratele ogoarelor colhoznice. Se putea chiar desluși unde este pășune și unde cîmp semănat... Era singura urmă de viață omenească pe care o puteam distinge...”. În felul acesta se simțea aproape de oamenii sovietici și de Patria Sovietică. Se gîndea însă și la oamenii ce populează Pământul. „De acolo de sus mă simțeam înrudit cu toți. Oamenii au o soartă comună pentru că au și o casă comună — o singură planetă pentru toți... Pe toți îi simțeam compatrioți, pentru că toți locuiesc pe Pământ. Iar frontierele care despart statele, popoarele, de acolo de sus nu le-am putut distinge”.

Acestea în ce privește Pământul. În ce privește cerul, el „este de culoare foarte închisă”, „negru”. „Pe acest cer stelele se văd mai strălucitoare și mai conturate decît de pe Pământ”. „Se poate vedea trecerea de o rară frumusețe de la suprafața iluminată a Pământului la cerul absolut negru, pe care se văd stelele. Această trecere este marcată de o linie foarte îngustă ca o peliculă, de culoare albăstrie, care ar înconjura globul pămîntesc. Intreagă această trecere de la albastru la negru se petrece deosebit de lin și de frumos. E greu să o descriu în cuvinte. Atunci cînd ieșiam din umbra Pământului, orizontul avea alt aspect. Se vedea o fișie de portocaliu aprins care se prefăcea apoi din nou în albăstrui și iar în negru... Soarele luminează de zeci de ori mai viu decît la noi pe Pământ. Stelele... sînt strălucitoare și clare”.

Aceste priveliști mărețe l-au făcut să transmită, cînd a văzut prima dată Pământul de acolo de sus: „ce frumusețe!”. E primul om al cărui suflet și ai cărui ochi au fost încîntați de frumusețea Pământului „albastru”, de frumusețea Cosmosului, văzute „din afară”, nu de pe Pământ. E o frumusețe a lumii, care nu se poate spune în cuvinte, mai minunată decît frumusețea naturii din jurul nostru. Acest zbor nu se poate compara cu nimic din ceea ce s-a săvîrșit vreodată pe Pământ: e ceva cu totul deosebit.

Iuri Gagarin a declarat că este gata să îplinească orice sarcină i s-ar încredința și că ar fi recunoscător dacă i s-ar da noi misiuni de cercetare a Cosmosului (o călătorie în Lună, Marte, Venus, etc.). De fapt zborul din 12 aprilie e începutul celorlalte zboruri ale omului în Cosmos. „Nava cosmică, a spus N. S. Hrușciiov, este prima rîndnică sovietică în Cosmos... Vom continua și pe viitor această activitate. Oamenii sovietici vor zbura în Cosmos pe itinerare neexplorate, vor studia Cosmosul, vor dezvălui și mai departe tainele naturii și le vor pune în slujba omenirii, în slujba bunăstării ei, în slujba păcii”. N. S. Hrușciiov a făcut din nou apel către guvernele întregii lumi, pentru instaurarea unei păci trainice între popoare prin dezarmare generală și totală sub cel mai sever control

internațional. Rachetele nu trebuie să fie purtătoare de moarte, ci să slujească păcii, să ajute omului să cucerească din ce în ce mai deplin Cosmosul. „Înainte spre noi victorii în numele progresului și fericirii omenirii!” — se spune în chemarea C.C. al P.C.U.S., Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. și Guvernului Uniunii Sovietice, care cheamă pe „toți oamenii, indiferent de rasă și naționalitate, cuțoarea pielii, credință religioasă și apartenență socială să depună toate eforturile pentru asigurarea unei păci trainice în întreaga lume”.

În toate țările vestea zborului în Cosmos a primului om, cetățeanul sovietic Iuri Gagarin, a fost primită cu entuziasm. Omenirea este mîndră și fericită că un fiu al Pământului a deschis calea spre cucerirea Cosmosului. E aceasta încă un temei pentru coexistență pașnică, pentru colaborarea dintre toate popoarele ca pe Pământ să fie pace, viață îmbelșugată și luminată, ca toate cuceririle științei și tehnicii să fie puse în slujba păcii, în slujba omenirii, ca uniți să dăm asaltul tot mai stăruitor imenselor spații cosmice.

...Ziua de 12 aprilie 1961 rămîne înscrisă în istorie cu litere de aur: e ziua în care omul a dobîndit cea mai măreață biruință asupra forțelor naturii, pășind dincolo de limitele Pământului în Cosmos. Numele Uniunii Sovietice și al primului cosmonaut, Iuri Alexeevici Gagarin, va fi pomenit cu cinste peste veacuri. Poporul Sovietic a dovedit din nou că se află în fruntea progresului, că își pune talentele și munca în slujba păcii și fericirii oamenilor de pretutindeni.

Telegraful Român

Pământul și oamenii

S-a calculat (desigur cu aproximație) că în anul 1000 populația tuturor continentelor era de 275 milioane oameni. Acest număr s-a dublat abia peste 7 secole. Apoi, creșterea populației s-a accelerat. În 1800 ea a atins un miliard, în 1900 — un miliard și jumătate, în deceniul al treilea al secolului nostru — 2 miliarde, iar în 1960 — 2 miliarde și 800 milioane.

Cărțile în U. R. S. S.

În 1960 tirajul cărților tipărite în U.R.S.S. a atins cifra de 1 miliard 230 milioane, adică aproape 80 la sută din totalul prevăzut de planul septenal pentru 1965. Trebuie amintit că în prezent, în U.R.S.S. se editează șase cărți pe cap de locuitor, adică cu cinci cărți mai mult decît în 1913.

Asistența medicală în U. R. S. S.

Populația U.R.S.S. este deservită de 400.000 de medici (ceea ce reprezintă o treime din medicii din întreaga lume și 50 la sută din toți medicii din Europa). Asistența medicală în Uniunea Sovietică este gratuită.

În prezent în U.R.S.S. există 1.750.000 paturi de spital; peste 120.000 locuri în spitale au fost create anul trecut.

Din toate țările dezvoltate din punct de vedere economic Uniunea Sovietică este țara cu cea mai mare natalitate (24,9 la 1.000 de locuitori).

Pilda vieții părintelui Grigorie

Părintele Grigorie Pișculescu (mai cunoscut sub numele de scriitor, Gala Galaction) a plecat dintre noi întru slava cea veșnică la venerabila vîrstă de 82 ani. Cuvine-se dar, să prezentăm chipul vieții și slujirii lui în câteva icône de lumină, așa cum i-a fost strădania neogoită. Aceasta, cu atît mai mult, cu cît el a iubit Ardealul și Biserica ortodoxă din părțile acestea, ne-a vizitat, ne-a prețuit, a fost prețuit și iubit de noi.

Neîntrecutul și adînc cercetătorul și cunosătorul vieții lui Saul din Tars, temeinicul talmăcitor și tlcuitor al scrierilor sfîntului apostol Pavel, ne-a luminat cu învățătura limpede și cu trăirea curată a bucuriei Invierii Mîntuitorului și acum, cînd plecat dintre noi s-a înfățișat înaintea Domnului „a dreptului judecător ca să ia plata ostenelelor sale, cununa dreptății” (cf. II Tim. 4, 8) e clipa cea mai potrivită și prielnică a-i aduce un semn de cucernică prețuire părintelui Grigorie, care atîta vreme cît a trăit în „acest cort trecător” ne-a hrănit cu laptele Sfintelor Scripturi și ale învățăturilor mîntuitoare de suflet a Sfintei noastre Biserici Ortodoxe pe care a slujit-o cu dragoste fierbinte și viață fără prihană, pildă făcîndu-se „cu cuvîntul, cu petrecerea, cu dragostea, cu duhul, cu credința, cu curăția”, căutînd cu tot dinadinsul și nepregetînd a depune ori cîtă osteneală ca „să se păzească pe sine și învățătura, ca să se mîntuiască și pe sine și pe cei ce l-au ascultat” (I Tim. 4, 12, 16).

Părintele Grigorie a trăit ca slujitor al Mîntuitorului Hristos cel răstignit și înviat.

În lumina Evangheliei Domnului a gîndit, a scris, a propovăduit și făptuit „Iucrul evanghelistului”.

În lumina Evangheliei ca Om și Cetățean și-a iubit semenii cu căldura unui suflet puternic încredințat că Iisus a rupt „păretele cel din mijloc al vrajbei”, făcîndu-i pe toți oamenii frați.

În numele Domnului a iubit pe tot omul dîndu-ne pildă de înțelegere, compătimire și ajutorare a tuturor celor obidiți și împilați.

A fost înțelegător și prețuitor al tuturor neamurilor, iubire ce și-a arătat-o cu vorba, scrisul și fapta într-o vreme de negură și de ură, străină duhului Bisericii și adevărurilor sale de credință.

S-a trudit o viață întregă să ne învețe omenia și dragostea față de orice om.

S-a făcut pildă de cetățean cinstit și iubitor al patriei noastre, prețuind munca cinstită a celor mulți și luptînd pentru dreptate socială și eliberarea de sub jugul împilărilor a muncitorilor și țăranilor.

Prin viu grai și prin scris a înfierat îmbuibarea, necinstea, lipsa de simțăminte omenești și creștinești a celor ce împilau și jecmăneau poporul muncitor.

Ne-a învățat să slujim poporul, să-l iubim și să ne jertfim pentru el, amintindu-ne mereu că „bogații vă asupresc pe voi și ei vă trag prin judecăți, ei hulesc numele cel bun care s-a chemat peste voi” (Iacob 2, 6—7). El a iubit și prețuit marea țară din Răsărit și pe marele popor rus care prin Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a adus descătușarea celor robiți și a întemeiat primul stat al oamenilor muncii, bastion al păcii și socialismului. El n-a încetat, ca un al doilea Ieremia, într-o vreme de tristă rătăcire, să ne amintească singura cale dreaptă pentru noi: calea prieteniei și frățietății cu marea țară a socialismului biruitor.

Neînțeles, hulit și prigunit atunci, a avut fericirea, ca după zilele însoritului august 1944, să vadă împlinindu-se pentru patria sa cele mai scumpe visuri pe care le-a nutrit spre binele și fericirea ei, încă din anii tinereții sale. Ca om și cetățean s-a făcut pildă pentru noi și ca luptător pentru pace.

Mînuind condeiul cu o rară măiestrie, el ne-a arătat că pacea e bunul cel mai de preț pe care trebuie să-l apărăm, să-l păstrăm și să-l lăsăm moștenire urmașilor noștri. Părintele iubitor al familiei sale, al poporului său, al patriei sale, al întregii omeniri cinstite și înaintate, a strălucit și ca scriitor de seamă și de mare valoare — unul din clasicii literaturii noastre, și învățîndu-ne să sorbim din înțelepciunea și viața poporului, din de Dumnezeu insuflată Sfînta Scriptură și din întreaga comoră de învățătură a Bisericii noastre, apa cea vie a cuvîntului înaripat și ziditor de suflet, s-a făcut și prin aceasta pildă pentru noi. Opera lui este vastă: nuvele, schițe, romane, articole, predici, studii de Teologie, traducerea Sf. Scripturi, etc.

El a talmăcit Sf. Scriptură și a îmbrăcat-o în strai măiestrit țesut al graiului românesc și ne-a lăsat-o moștenire de mare preț, rod al ostenelelor sale, care a încununat munca întregii sale vieți de scriitor și teolog.

Părintele Grigorie a fost și un mare dascăl de Teologie. Mare prin sufletul său, prin bunătatea sa, prin credința sa, prin smerenia sa, prin știința sa adîncă.

Insuflețirea cu care el învăța, bunătatea cu care sfătuia, mîna caldă cu care mîngîia, a făcut să fie iubit de toți studenții teologi, care vedeau în el pe bunicul cu ochi pătrunzători, cu barba de nea și cu suflet de aur, în fața căruia stăteau blînzi și sfioși, cuceriți de marea sa bunătate, sorbindu-i înaripatele-i cuvinte de care adeseori, astăzi, își amintesc cu dragoste și recunoștință.

A fost un adevărat preot al Bisericii noastre.

Imbinînd lucrarea de predicator, misionar, duhovnic și liturghisitor, el a apărat Ortodoxia ca preot ortodox într-o vreme în care clasa stăpînitore se ploconea în fața Apusului și deci a papismului.

Cu prestigiul său de învățat, de scriitor și de preot a arătat frumusețile și valorile spirituale nepieritoare ale Ortodoxiei pe care a știut-o face cunoscută, prețuită și iubită, și a mărturisit că „piatra din capul unghiului”, piatra de temelie a Bisericii este Hristos-Domnul, nu Sf. Petru, nici preținșii lui urmași de la Roma.

A fost și rămîne părintele Grigorie o pildă vie de trăire a adevărurilor Ortodoxiei prin preoția sa.

Predica sa era întărită de pilda vieții sale de credință, de nădejde și de dragoste nezdruncinată și nefățarnică față de Dumnezeu și de oameni.

Și nu s-a mulțumit cu predica din amvon și nu s-a mîrginit numai la ea.

Pe ger și pe arșiță, pe străzile capitalei, ca și pe ulițele prăfuite ale orașelor și satelor noastre din cele mai îndepărtate colțuri ale patriei, pe unde-l purtau pașii îndatoririlor sale de om, cetățean, scriitor și preot, strîngînd la piept vechea servietă în care erau Hristos-Euharisticul, sfînta cruce, patrafirul și Molitfelnicul, părintele Grigorie aducea un cuvînt de mîngîiere și o rază de speranță celor obidiți și celor copleșiți de sarcina păcatelor.

A fost pildă de preot duhovnic care stăruia cu blîndețe, vorbea cu căldură, lu-

mina cu înțelepciune și vindeca rănile păcatelor cu balsamul mîngîitor, și întremător al sfintei taine a sposedaniei.

Totdeauna grăbit a ajuta, niciodată grăbit în scaunul de duhovnic.

Aplecat cu grijă și blîndețe asupra celui ce voia început de viață neprihănită, asculta mărturisirea cu răbdare, suspina și plîngea împreună cu cel ce-și dezvăluia noianul păcatelor.

A suferit împreună cu cel ce suferă, s-a bucurat pentru fiecare credincios mîngîiat și întremat duhovnicește. Și-a îmborsădit mereu ca ale vulturului tinerețea sa duhovnicească din trăirea liturgică.

A fost un preot biserican în cel mai înalt și bun înțeles al cuvîntului. A slujit Domnului „cu frică și cu cutremur, cu credință și cu dragoste”, s-a știut în fața Mîntuitorului Hristos și a stat mereu cu smerenie înaintea Sa, preamărindu-L și păstrîndu-L mereu în cămara sufletului său. Legat de Sf. Prestol prin cele mai curate și înalte simțăminte ale sale, a fost mereu cu candela aprinsă: în priveghere, în post, în rugăciune, în slujirea Sfintei și dumnezeieștii Liturghii, unit cu Domnul Hristos și învățîndu-ne prin grăitoarea pildă a vieții sale să cinstim ziua Domnului, ziua Invierii Mîntuitorului pe care o trăim în fiecare Duminică! E ziua Invierii Domnului, izvorul și chezașia Invierii noastre, a cărei bucurie a trăit-o din plin părintele Gala Galaction...

Pr. I. V. I.

La fîntîna lui Iacob

„Cel ce va bea din apa pe care i-o voi da eu nu va înseta în veac”.

Ioan 4, 14.

După ce a petrecut cîțva timp în Iudeia cu prilejul Paștilor evreești, Mîntuitorul Iisus Hristos s-a hotărît să se reîntoarcă în Galileia — „patria sa”, cum ne spune una dintre Evanghelii — pentru că aici se simțea mai bine. Mîntuitorul însă nu merge pe drumul ocolit prin Perea, cum era obiceiul, ci alege drumul cel mai scurt, care trecea prin Samaria, fără să țină seama de dușmănia dintre iudei și samarineni. Prin aceasta El a vrut să ne arate că a venit în lume să surpe zidurile despărțitoare dintre oameni și popoare, că înaintea lui toți oamenii sînt egali și frați întreolaltă.

În drumul Său, Mîntuitorul a ajuns în cetatea Sihar. Era pe vremea amiezii cînd a poposit la fîntîna lui Iacob, care se găsea lingă acea cetate. Frînt de oboseală și copleșit de căldură, Mîntuitorul își reazimă capul în palmă, cînd, deodată, apare o femeie samarineană care voia să ia apă din fîntînă. Între Iisus și această femeie se iscă o convorbire plină de învățătură, pe care Sf. Apostol Ioan ne-o redă în Evanghelia sa unde citim:

„Atunci a venit o femeie din Samaria ca să ia apă. Zis-a ei Iisus: Dă-mi să beau! — cuvinte la care samarineanca răspunde: Cum tu, iudeu fiind, ceri să bei de la mine care sînt samarineancă? — Răspuns-a Iisus și i-a zis ei: De-ai fi știut darul lui Dumnezeu și cine este cel ce-ți zice ție: dă-mi să beau, tu ai fi cerut de la dînsul și ți-ar fi dat ție apă vie. — Zis-a lui femeia: Doamne, nici găleată n-ai și fîntîna este adîncă, de unde ai dar apa cea vie? Au doară tu ești mai mare decît Iacob, părintele nostru, care ne-a dat nouă fîntîna aceasta din care a băut el și fiii lui și dobitoacele lui? — Răspuns-a Iisus și a zis către dînsa: Tot cel ce bea din apa aceasta va înseta iarăși, iar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da eu nu va înseta niciodată; apa pe care i-o voi da eu se va face într-însul izvor de apă săl-

(Continuare în pag. 4)

Sf. Ioan Gură de Aur**Despre Sf. Apostol Pavel**

Sf. Ioan Gură de Aur, acest mare Părinte al Bisericii noastre, a avut o atracție și o dragoste deosebită pentru Sf. Apostol Pavel, ale cărui gânduri și epistole s-a străduit să le înțeleagă, tâlmăcindu-le ca nimeni altul.

În cele ce urmează vom reda câteva gânduri de ale Sf. Ioan Gură de Aur despre Sf. Ap. Pavel, acesta din urmă fiind privit mai ales ca propovăduitor al Evangheliei și păstor de suflete.

— „Gura noastră s-a deschis către voi, o corintenilor, inima noastră s-a lărgit” (II Cor. 6, 11). Explicând aceste cuvinte ale Sf. Ap. Pavel Sf. Ioan Gură de Aur zice: „După cum ceea ce încălzeste, obișnuiește a mări sau a dilata un lucru, la fel și lucrarea dragostei este de a crește, căci dragostea este caldă și fierbinte. Aceasta i-a deschis și gura lui Pavel și tot ea i-a deschis și lărgit inima. „Căci nu numai cu gura vă iubesc, zice, ci am și inima care conglăsuiește și de aceea grăiesc cu toată sinceritatea, cu toată gura, cu tot cugetul”. Nimic nu este mai întins și mai larg ca inima lui Pavel, căci pe toți credincioșii îi iubea atât de mult, ca un adevărat îndrăgostit, fără ca prin aceasta inima lui să fie împărțită sau slă-

bită din cauza dragostei, ci rămânând întreagă în fiecare dintre dinșii. Și ce poate fi de mirare că Pavel se găsea astfel față de credincioși, când inima lui primea în ea întreaga lume? De aceea n-a spus simplu: „vă iubesc pe voi”, ci mai mult, „gura noastră s-a deschis, inima noastră s-a lărgit”, căci pe toți v-am cuprins înăuntru. Și nici aceasta simplu, ci în deplină voie. Căci cel iubit umblă cu multă libertate înăuntru, în inima celui ce iubește”.

— „Căci vă rivnesc pe voi” (II Cor. 11, 2). Nu zice: „Vă iubesc pe voi”, ci pune tocmai ce este cu mult mai înflăcărat: „vă rivnesc”. Rivni-toare sînt sufletele cele mai înflăcărâte ale celor plini de dragoste, căci rivnirea sau gelozia de nicăiri nu se naște decît numai din dragoste. După aceea, ca nu cumva să creadă (Corintenii) că el (Pavel) dorește dragostea lor din cauza stăpînirii sau a cinstei, sau a banilor sau din alt motiv de acest fel, a adăus zicînd: „cu rivnă dumnezeiască”. Căci și de Dumnezeu se spune că rivnește, nu ca prin aceasta să bănuiască cineva vre-o patimă, pentru că Dumnezeu este fără patimă, ci ca să afle toți că pentru nimic altceva decît numai pentru dinșii cei rivniți face aceasta și nu ca el să cîștige ceva de aici, ci pentru ca ei să se mintuiască”.

(Urmare din pag. 3)

tătoare spre viața veșnică. — Zis-a femeia către dînsul: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez” (Ioan 4, 7—16).

În cuvintele de mai sus, spuse de Mintuitorul Iisus Hristos femeii samarince, este vorba de sigur în primul rînd despre harul divin și despre Sf. Taină a Cuminecăturii, dar în aceeași măsură am putea spune că este vorba și de *învățătura Mintuitorului, de cuvîntul lui Dumnezeu, care e purtător și el de îndemn și tărie la trăirea sau împlinirea lui*. O seamă de texte din Sf. Scriptură a Vechiului și Noului Testament vin și întăresc aceste spuse.

Prin gura unuia dintre proorocii Săi, Dumnezeu însuși se numește pe Sine „izvorul apei celei vii”. Cuvintele lui Dumnezeu „sînt viață pentru cei ce le pun în faptă și doctorie pentru tot trupul omenesc”, citim în Pilde 4, 12. Sf. Arhidiacon Ștefan spune despre Moise că a primit de la Dumnezeu pe muntele Sinai „cuvinte de viață, ca să ni le dea nouă” (F. Ap. 7, 38), fiind vorba desigur de învățătura dumnezeiască, sau cuvîntul lui Dumnezeu scris și nescris, primit de Moise în timpul cînd a condus poporul evreu din Egipt spre patria sa.

„Să fiți fără de prihană și curați, fii nevino-vați ai lui Dumnezeu, să străluciți ca niște luminători în lume, ținînd cuvintele vieții (învățătura lui Iisus adică), ca să-mi fie spre laudă că nu în zadar am alergat, nici în zadar m-am ostenit” — scrie Sf. Ap. Pavel filipenilor (2, 15—16). Și tot Sf. Pavel mărturisește că „Evanghelia lui Hristos este puterea lui Dumnezeu, spre mîntuirea celor ce cred” (Rom. 1, 16). Și tot el adaugă în altă parte: „Căci viu și lucrător este cuvîntul lui Dumnezeu și mai ascuțit decît orice sabie cu două tăișuri și este judecător al simțirilor și gîndurilor inimii” (Evrei 4, 12). „Doamne tu ai cuvintele vieții celei veșnice” — zice Sf. Ap. Petru (Ioan 6, 68). Și Mintuitorul însuși ne învață cu un alt prilej zicînd: „Eu sînt pîinea vieții; cel ce vine la mine nu va flămînzii și cel ce crede întru mine nu va înseta niciodată” (Ioan 6, 35).

Sf. Scriptură ne mai învață despre cuvîntul lui Dumnezeu că el este adevărul, că este adînc dar simplu și curat ca lumina soarelui. „Adevărul și dreptatea sînt lucrul mîinilor sale, toate poruncile sale sînt numai adevăr” (Ps. 110, 7). „Pentru lacrimile săracilor și suspinul celor necăjiți acum mă voi scula, zice Domnul, pune-voi la adăpost pe cel obijduit. Și cuvintele Domnului sînt cuvinte curate, ca argintul curățat de pămînt, de 7 ori prin foc lămurit” (Ps. 11, 5—6). Și tot psal-

mistul spune: „Cuvîntul tău e lămurit și curat și robul tău l-a iubit și l-a prețuit” (Ps. 118, 146).

Sf. Scriptură arată că cuvîntul lui Dumnezeu este pentru creștini izvor de întărire, de înțelepțire, de luminare, de curățire, de îndreptare, de pace, etc. „Legea Domnului este desăvîrșită: întărește sufletele; învățătura Domnului este adevărată, înțelepțește pe cei neștiutori. Rînduielele Domnului sînt drepte: veselesc inima; poruncile Domnului sînt strălucite, luminează ochii” — spune proorocul David (Ps. 18, 7—8). Și tot el adaugă: „Minunate-s învățăturile tale! De aceea le cercetează sufletul meu. Descoperirea cuvintelor tale luminează și dă înțelepciune celor nevino-vați” (Ps. 118, 129—130). „Precum se pogoară ploaia și zăpada de sus și nu se mai întorc pînă nu adapă pămîntul și-l fac de răsare și rodește și dă sămînță semănătorului și pîine spre mîncare, așa va fi și cuvîntul meu care iese din gura mea, nu se întoarce către mine fără să dea rod, ci el face voia mea și își îndeplinește rostul lui” — spune profetul Isaia printr-o asemănare atît de frumoasă (Is. 55, 10—11). „Din pruncie cunoști Sf. Scripturi, care pot să te înțeleptească spre mîntuire prin credința cea întru Iisus Hristos. Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos pentru îndreptare, spre înțelepțirea care duce la dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și gata la orice lucru bîn” — scrie Sf. Apostol Pavel ucenicului său iubit, Timotei (I Tim. 3, 11—17). „De noapte mîncecă duhul nostru — citim în rugăciunea ÎII-a de la Utrînie — către Tîne, Dumnezeule, pentru că lumina sînt poruncile Tale”. Căile (cuvintele) Domnului sînt plăcute și toate cărările lui sînt căile păcii (Pilde 3, 17). Nu fără temei deci Psalmistul, după ce a cunoscut și aplicat în viața sa cuvîntul lui Dumnezeu, exclamă plin de mulțumire: „Păzirea poruncilor tale îmi dă mai multă desfătare decît toată bogăția” (Ps. 118, 14).

Din aceste puține texte desprinse din Sf. Scriptură ne putem da ușor seama că sub apa cea vie, despre care Mintuitorul vorbește cu femeia samarineancă la fîntina lui Iacob, se înțelege și învățătura Sa, cuvîntul lui Dumnezeu, stîrnitor și dă-tător de viață veșnică, pe care într-adevăr, aflîndu-l și urmîndu-l vom aduce roada dreptății, dragostei, bucuriei, păcii.

Să-l urmăm deci cu toții, preoți și credincioși deopotrivă, pentru că el înseamnă viață, înseamnă muncă, luminare, înțelepțire, îndreptare, pace și între oameni bunăvoire. P.

— „Cei ce iubesc cu adevărat știu ale celor iubiți mai bine decît alții, pentru că au grijă de ei, ceea ce și fericitul acesta (Pavel) le arată filipenilor (1, 7) cînd zice: „Vă port la inimă pe voi toți”. Astfel era acest suflet sfînt; avea în sine lumea întreagă și purta pe toți în cugetul său, considerîndu-i ca pe niște rude ale sale după Dumnezeu și îi iubea pe toți ca și cînd el i-ar fi născut, ba încă le arăta o mai mare dragoste decît orice părinte. Astfel este harul Domnului, învinge toate durerile trupului și mai înflăcărată arată dorința de cel iubit. Și aceasta se poate vedea cu deosebire petrecîndu-se cu sufletul lui Pavel. Asemenea unei păsări zburătoare, el se ridică în văzduh și pe toți îi cerceta, zburînd neconținut în toate părțile și nicăiri nu sta. Fiindcă auzise pe Hristos zicînd: „Petre, mă iubești? Paște oile mele” (Ioan 21, 15), de aceea și el urmînd acest semn înalt al dragostei, l-a aplicat cu toată strictețea”.

— „Pavel nu se apropia de Dumnezeu rugîndu-se numai pentru o cetate, ci pentru lumea întreagă, și nu odată, nici de două ori sau de trei ori, ci neconținut. A avea însă pe cineva neconținut în minte nu provine decît dintr-o iubire mare”.

— De aceea mai ales este vrednic de admirat Pavel nu numai pentru că era trebuitor și mintuitor al semenilor săi, ci și pentru că era îndeminatec și se acomoda cu împrejurările și era priceput de toți. Darurile lui Dumnezeu, Pavel le socotea deobște, pentru folosul tuturor. După cum se petrece cu soarele, cu luna, cu pămîntul și cu marea, care au fost făcute să indestuleze pe toți deopotrivă, și nicidecum pe unii mai mult iar pe alții mai puțin, întocmai așa a făcut și el cu Evanghelia, vestind-o tuturor deopotrivă.

Acestea și încă alte texte vin și ne arată marea dragoste a Sf. Apostol Pavel față de credincioșii săi, dragoste pe care a simțit-o și a trăit-o din plin și Sf. Ioan Gură de Aur, ale cărui cuvinte sînt de folos și îndrumare păstorilor și păstoritorilor. Căci dragostea este veșnică.

GH. P.

Despre rostul vieții

Viața omenească n-are nici un preț, cînd n-are un scop, un ideal, pe pămînt, pe care să-l urmărească și să-l realizeze cu drag. O astfel de viață, fără nici un scop, ne aduce o mare nemulțumire; căci la drept vorbind, omul, cît trăiește pe fața pămîntului trebuie să fie de folos sieși și aproapelui său. Noi am venit pe lume ca să contribuim la mai binele tuturor.

Numai acel om e binecuvîntat, în zilele vieții sale, care și-a găsit o ocupație în viața sa, unde lucrează cu spor și drag. O altă binecuvîntare nici să nu mai ceară de la Dumnezeu. Are destul.

Munca cea necurmată are mulți lucrători, care o fac cu bucurie; dar o astfel de muncă va birui totul și va avea și reușită sigură, ea va aduce bucurie și mulțumire sufletească la toți.

Nu ceea ce posezi în lume, ci ceea ce lucrezi e bunul tău. Avere se poate spulbera, ca fumul în vînt, dar ceia ce lucrezi și faci tu astăzi, sînt bunurile tale și ale tuturor. De aceea ele nu pier. Ce dulce e pîinea și odihna, dobîndite prin muncă! Vrei să ai merite? Muncește, dragă fiule și vei avea mare cinste! Mina aspră a lucrătorului e mîna producătoare de bunuri. E o mîna sfîntă, care merită să fie cinstită, căci munca e cea mai mare avuție de pe fața pămîntului.

Porunca vieții e aceasta: muncește, că cel ce nu muncește, leneșul, este un mare hoț; face un furt, căci trăiește de pe urma muncii altora. Munca e balsamul minunat al vieții omenești și izvorul neseecat al virtuții; lucrează, fiule, ca să te simți fericit în viață!

Prel. de Pr. V. Anastasiu Bassarabir